

ΠΑΙΔΙ & γονείς

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΗ Η ΕΚΜΑΘΗΣΗ ΤΗΣ ΜΟΝΑΞΙΑΣ

«Αυτό που μ' εμποδίζει να αγαπήσω είναι η σκιά των γονιών μου, την οποία φέρω ακόμη μέσα μου...», αναφέρει η ψυχίατρος, ψυχαναλύτρια Marie-France Hirigoyen στο βιβλίο της «Η μοναξιά στον 21ο αι.» (Εκδ. «Πατάκη»).

Το μωρό μπορεί να ανακαλύψει την προσωπική του ζωή, μόνο αν είναι μόνο του (με κάποιον άλλον μπροστά του). Όσα έχουν την τύχη να έχουν μια μητέρα αρκετά παρούσα, αλλά που να ξέρει να γίνεται απύουσα, θα μπορέσουν να αντέξουν τη μοναχικότητά τους χωρίς άγχος.

Όταν δεν έχουμε προετοιμαστεί στην παιδική μας ηλικία και ξαφνικά βρεθούμε μόνοι λόγω ενός χωρισμού, ενός πένθους ή μιας αλλαγής στην επαγγελματική μας ζωή, θα μπερδέψουμε τον πόνο του χωρισμού με τη μοναξιά. Αλλά το οδυνηρό είναι ακριβώς η απουσία του αγαπημένου προσώπου, όχι η μοναξιά. Αν δεν μπορούμε να την αντέξουμε, είναι επειδή μας μεγάλωσαν με τη νοοτροπία ότι μόνο το βλέμμα των άλλων μας δίνει υπόσταση, ότι η συναισθηματική ευτυχία συνδέεται αποκλειστικά και μόνο με την παρουσία του άλλου. Υπάρχουν μητέρες που «πνίγουν» το παιδί τους με την παρουσία τους και δεν του δίνουν

την ευκαιρία να μάθει τη μοναξιά. Επειδή οι ίδιες δυσκολεύονται να μένουν μόνες, συγγέουν μοναξιά και θλίψη και αγχώονται στην εικόνα ενός μοναχικού παιδιού. Τα ίδια άτομα αγχώονται και με τη σιωπή του άλλου (Πες μου κάτι...). Γι' αυτούς κάθε σιωπή είναι εχθρική, πρέπει να λένε κάτι, δεν έχει σημασία τι. Και για να αντισταθμίσουν τον αρνητικό χαρακτήρα που αποδίδουν στη μοναξιά, τη γεμίζουν με δραστηριότητες ή με ένα δεσμό έστω και επιφανειακό.

Η αγάπη χρειάζεται απόσταση. Όταν είμαστε πολύ κοντά με τον άλλο, δεν τον βλέπουμε πια. Και τα παιδιά πρέπει να μαθαίνουν ότι η αγάπη δεν ταυτίζεται με την εξάρτηση, πρέπει να μαθαίνουν να απομονώνονται παρουσία άλλων, να μπορούν να παίζουν ή να ζωγραφίζουν την ώρα που η μαμά μαγειρεύει, να έχουν εμπιστοσύνη στην αγάπη του άλλου χωρίς να επαληθεύουν συνεχώς ότι είναι εκεί, παρών.